

Finansministeren (Brandes): Der er ingen Uenighed mellem det ærede Medlem (Tvede) og mig. Forholdet er det, at der ikke til Finansministeriet er kommet nogen Meddelelse om, at en Overenskomst som den, det ærede Medlem her hentydede til, er truffet, og det maa ogsaa være det ærede Medlem klart, at der hører en Bevilling til, for at Staten kan udrede et saadant Tilskud. Det er jo ikke nok, at den overordentlige Kommissions Formand har til sagt de Fabrikanter, der her er Tale om, dette Tilskud. Hvad jeg har villet sige, er kun, at naar der er truffet en saadan Overenskomst, maa Bevillingen dertil søges paa Tillægsbevillingsloven, hvorefter Statskassen vil udbetale Beløbet. Jeg haaber, at dette tilfredsstiller det ærede Medlem.

Formanden: 1ste Landstingsmand for 6te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Hey: Jeg takker den højtærede Indenrigsminister for den Udtalelse, hvori han fastslog, at Spørgsmaalet om Oscar Matthiesens Maleri er et Rigsdagsanliggende. Det er det, det er. Det er intet Statsanliggende og intet almindeligt Finanslovsanliggende. Det er Rigsdagen alene, denne Sag angaar. Nu findes der paa Finansloven en Bevilling til Udsmykning og Montering af Christiansborg Slot, og over dette Beløb disponeres der paa den Maade, at Rigsdagens Formænd, altsaa baade Folketingets og Landstingets, taler sammen derom og i Regelen ogsaa tilkalder Partiformændene. Det er jo muligt, at de Medlemmer, der sværmer saa meget for Oscar Matthiesens Billede, finder, at det ikke tjener til Udsmykning, og at det derfor ikke vil kunne komme ind under denne Titel. Men hvorom alting er, er Spørgsmaalet et Rigsdagsanliggende, hvis Afgørelse paa ingen Maade haster. Der har ikke været nogen som helst Grund for det høje Folketing til her at afskære Landstinget fra at tale med, og derfor maa jeg holde paa, at det vil være ganske berettiget, om Landstinget siger: Om dette Rigsdagsanliggende skønner begge Tingene og ikke det ene alene.

Piper: Den højtærede Finansminister imødegik de Udtalelser, jeg havde fremsat om Forhøjelse af Jernbanetaksterne, endskønt han jo dog i og for sig er enig med mig i, at Banerne bør drives saaledes, at de betaler sig. Den højtærede Minister paatog sig altsaa her ædelmodigt at for-

svare Anskuelser, han ikke selv deler. Han sagde, at man ikke kunde lægge de abnorme Forhold, der nu er til Stede, til Grund for Banernes Budget. Det kunde man ganske sikkert ikke, hvis det gjaldt ud i Fremtiden, naar der var andre Priser til Stede. Imidlertid er det jo ikke sandsynligt, at de Forhold, hvorunder vi tidligere har drevet Banerne, saa snart vil vende tilbage. Kullene bliver neppe helt billige lige straks, og jeg har en Følelse af, at vi slider haardt paa alt Materiellet, saaledes at Underskuddet for Banerne i Virkeligheden er langt større, end det giver sig Udslag i Tallene paa Regnskabet. Man kunde vel ogsaa have tænkt sig en procentvis Forhøjelse af Taksterne i et vist Tidsrum, ligesom det er sket ved saa mange andre af de Love, vi giver, som er givne alene med de ekstraordinære Forhold for Øje. Den højtærede Minister spurgte, om det var Persontaksterne alene, jeg ønskede at forhøje. Nej, jeg er af den Mening, at Forhøjelsen ogsaa skulde ramme Fragttaksterne. Den højtærede Minister mente, man ikke skulde forøge Dyrtiden, og man skulde ikke tvinge Folk til at blive hjemme. Ja, hvis Folk ikke har noget at bestille ude omkring, kan jeg nu ikke se, at det er værre at foraarsage, at de ikke kører med Banerne, end at foraarsage, at de ikke bruger for megen elektrisk Belysning ved at blive siddende hele Natten paa Restaurationerne. Den Del af Banernes Virksomhed, som maaske i allerhøjeste Grad har bidraget til Underskuddet paa Budgettet, er jo sikkert den store Transitfærdsel, der er gaaet igennem vort Land, og medens man, som jeg sagde før, i andre Lande har taget Forholdsregler for, at Landet ikke skulde betale for saadan Transitfærdsel, har vi undladt at gøre det her.

Jeg takker den højtærede Justitsminister for hans Meddelelse om, at han ikke ensidigt vilde forfølge den Overtrædelse, der var begaaet af et Blad, men ogsaa udstrække Forfølgningen til andre Blade, naar han kom til Kundskab om, at de havde gjort sig skyldige i det samme. Jeg forstaar blot ikke, at man i et saadant Tilfælde behøver at gøre sig den Ulejlighed at tilskrive Politimesteren i Odense eller Politimesteren i København. Der findes jo Blade til Raadighed, bl. a. findes der i Rigsdagen, og jeg tænker ogsaa i Ministeriet, Eksemplarer af de paagældende Blade, saaledes at man hurtigt vil kunne komme til Klarhed over — saa meget mere, som de er navngivne —, hvilke Blade